

«Τίποτα από μένα δεν φαίνεται» ...Στον «Άμλετ» του Γιώργου Χειμωνά όμως, φάνηκαν τόσα πολλά!

Τετάρτη 28 Ιουλίου 2010 Από τον Παύλο Λεμοντζή

Δευτέρα βράδυ, ύστερα από ήπια νεροποντή και μετά από αμφιταλαντεύσεις (να πάω στο κάστρο, να μην πάω ..θα γίνει η παράσταση ή όχι;) πήρα την απόφαση να ανηφορίσω τα σοκάκια της «Παναγίας», αφού κανείς δεν ήξερε να μου πει υπεύθυνα περί της τύχης της δουλειάς που περίμενα ως το μεγάλο event του φεστιβάλ. Τελικά, δικαιώθηκα για την απόφαση. Η παράσταση έγινε. Και δικαίωσε και τους οραματιστές της. Ναι, είναι ένα σημαντικό πολιτιστικό γεγονός για την πόλη κι όχι μόνο. Μέχρι 30 Ιουλίου, προλαβαίνετε να γίνετε κι εσείς κομμάτι του πλήθους που συγκινήθηκε από την «ποίηση» του Χειμωνά κι έφυγε πλήρες συναισθημάτων και περήφανο για τη δική του προσωπική ανάγνωση του έργου, που σα να έγραψε ο συγγραφέας από την αρχή. Ναι μεν «πάτησε» στο Σαίξπηρ, γέννησε όμως άλλες πρωτογενείς ιστορίες. «Αυτά τα όντα είναι περιπλανώμενα και ιπτάμενα» λέει ο Χειμωνάς στην εισαγωγή του για τον Άμλετ κι έτσι ξεκίνησε η ποιητική και άκρως εικαστική παράσταση που ετοίμασαν ο Γιάννης Λεοντάρης με τον Θοδωρή Γκόνη για το φεστιβάλ Φιλίππων-Καβάλας, στην αριστοτεχνικά φωτισμένη σκηνή του θεάτρου του κάστρου. Με περιπλανώμενα στη γη και τον αέρα όντα, που σταδιακά μεταμορφώθηκαν σε χαρακτήρες. Με αφορμή τη μετάφραση Χειμωνά του Άμλετ του Σαίξπηρ, οι δυο σκηνοθέτες, απομόνωσαν κομμάτια, τα διασκεύασαν και έφτιαξαν ένα «καινούργιο» έργο με γλώσσα Χειμωνά και εικόνα ομάδας «Κανιγκούντα», συνεπικουρούμενη από τη μεστή παρουσία της Λυδίας Φωτοπούλου. Είναι πολύ δύσκολο να μιλήσεις για κείμενο του Γιώργου Χειμωνά, αν πρώτα δε μελετήσεις, δε βουτηχτείς στα όνειρα και τους εφιάλτες του, έτσι όπως τα αποτύπωσε στα έργα του με τις μικρές προτάσεις, τις ποιητικές όμορφες λέξεις ακόμα κι όταν μίλησε για θάνατο ή όταν περιέγραψε σκληρές εικόνες με τρόπο απαλό, τρυφερό, που δεν τρόμαξε, ούτε ασχημόνησε. «Πεισίστρατος», «γιατρός Ινεοτής», «ο αδερφός», «οι χτίστες», «ο εχθρός του ποιητή», «Άμλετ».

Αγάπη, ζήλεια, ανταγωνισμός, μίσος, διακυμάνσεις που συναντάμε σε όλα του τα έργα. Κι εδώ, σε μεγάλες δόσεις. Χωρίς να εστιάζει η παράσταση στα περιφερειακά επεισόδια του έργου, μένει στη δράση του Άμλετ και σαν αστραπή μεταφέρεται ο ήρωας σε πέντε στόματα και σώματα, με παρόντες την Οφηλία, τη Γερτρούδη και τον Κλαύδιο. Πειραματικό έργο, γοητευτικό και επικίνδυνα λαβυρινθώδες. Μπορεί εύκολα ο θεατής-αναγνώστης να αναρωτηθεί «τι ήθελε να πει ο ποιητής;» όμως είναι σίγουρο ότι θα περιπλανηθεί σε ένα γοητευτικό παιχνίδι λέξεων, εικόνας, φωτός, ήχου και θα κατανοήσει πλήρως τη φράση του εκλιπόντα συγγραφέα «ό,τι αξίζει στη ζωή ενός ανθρώπου, είναι να έχει αφηγηθεί μια συνταρακτική ιστορία». Εκείνος τα κατάφερε πολλές φορές. Σε τούτη την παράσταση, τα καταφέρνουν θαυμάσια και οι συντελεστές της. Ωραία δουλειά, χωρίς αμφιβολία. Την ιστορία που εκτυλίσσεται στη σκηνή του καλοκαιρινού θεάτρου, στο φρούριο Καβάλας, αξίζει να τη ζήσετε με τον δικό σας τρόπο ο καθένας. Το σημαντικό είναι ότι όλοι θα ταξιδέψουν. Η διάρκεια του ταξιδιού είναι το κρυφό μυστικό του κάθε θεατή. Άλλωστε το ξέρουμε καλά οι μεγάλοι, πως σημασία έχει το ταξίδι κι όχι ο προορισμός. Λυδία Φωτοπούλου, Μαρία Κεχαγιόγλου, Μαρία Μαγκανάρη, Ρεβέκκα Τσιλιγκαρίδου, Ανθή Ευστρατιάδου, Σύρμω Κεκέ, Πέτρος Μάλαμας. Όλοι τους εξαιρετικοί. Οι φωτισμοί του Χρήστου Γιαλαβούζη, θα συζητηθούν. Θα τους ζήλευε και η Μαργιάν Σατράπι του «Περσέπολις». Μπράβο !.